

Billighed grundet Regel, at hver Commune for sig maa bære sit Fattigvæsen, og det ikke med nogen Grad af Retfærdighed kan fordres, at Udesundby Commune fremdeles skal paa en Maade underholde Frederiksfunds Fattige. De øvrige Byder saasom til Brolægning m. v., der synes at være af mindre væsentlig Betydning, hæves for en Deel derved, at der bliver flere Skattecontribuenter, som deri ville komme til at deeltage, og kunne ialfald ikke sammenlignes med de særegne Forpligtelser, Beboerne af Udesundby vilde paadrages ved Bygningsafgifts Overtagelse og Tegtlags Anlæggelse. I Genhold til det saaledes Anførte fandt Amtmanden og med ham Amtsrådet den attraaede Udvikelse af Kjøbstaden ønskelig. Indenrigsministeriet maatte vel heri være enigt, men paa Grund af den fra Frederiksfunds Indvaaneres Side derimod yttrede Utilbøielighed, troede man dog dengang ikke at kunne gaae videre ind paa Sagen, og det foreliggende Andragende blev derfor affaaet.

Senere, efterat Røringsloven af 29de December 1857 var traadt i Kraft, blev Ministeriets Opmærksomhed imidlertid paany henledet paa det Uheldige i den bestaaende Tilstand, og da man ikke fjønnede rettere end at samme alt var undergaaet en Forandring ved den nævnte Lov, formeentes det, at man ikke længere kunde undslaae sig for at søge en bedre Ordning af dette Forhold tilveiebragt. Ministeriet maatte nemlig holde for, at den de i Udesundby bosatte Haandværkere paahvilende Forpligtelse til at erhverve Borgerkab i Frederiksfund og dermed tillige til at svare borgerlige Tyngder til Kjøbstaden var ophævet ved den nævnte Lovs § 28, saaledes, at nu saavel Haandværkere af de Professioner, der tidligere kunde udøves paa Landet uden Bevilling, som de i bemeldte Paragraph udtrykkelig nævnte maatte være berettigede til, uden at erhverve Borgerkab i Frederiksfund og uden at svare borgerlige Tyngder til denne Kjøbstad — alene med Undtagelse af Røringsstat under den i Paragraphen angivne Forudsætning — efter erhvervet Røringsbeviis, at nedsette sig i Udesundby. Ligesom Grundlaget herved vilde være bortfaldet for den i Henseende til Fattigforsørgelse hidtil bestaaende Uregelmæssighed, hvilken derhos ikke

egner sig til at opretholdes, saaledes er den Praxis, hvorefter der hidtil er bleven afkrævet Borgere og Embedsmænd af Frederiksfund, som have Bopæl i Udesundby, Bidrag efter Formue og Leilighed til Kjøbstaden, uden Hjemmel, idet saadant Bidrag kun kan affordres Vedkommende til den Commune, hvori han er bosat. Der kunde saaledes kun være Spørgsmaal om, hvorvidt Udesundby fremtidig i det Hele skulde betragtes som Land, der i alle Retninger, undtagen i juridictionel Henseende, er uden Forbindelse med Kjøbstaden, eller om Landsbyen fuldstændig burde indlemmes i Kjøbstaden. Denne sidste Ordning, hvorved da tillige den øvrige Deel af Sognet rettest vilde være at knytte til Kjøbstaden som et med denne forenet Landdistrikt, maatte Ministeriet efter de stedfindende Forhold ansee for den naturligste, og man indledede derfor Forhandlinger med de vedkommende locale Autoriteter, hvorved der imidlertid ikke opnaaedes noget Resultat, idet vel et Fleertal af Landcommunens Sogneforstanderskab erklærede sig for Indlemmelsen og et Mindretal ialfald anbefalede samme med Hensyn til en Deel af Landsbyen, men Indlemmelsen derimod mødte bestemt Modstand fra Kjøbstadens Side. Uagtet der saaledes viste sig Hindringer for Sagens Ordning paa den af Ministeriet tilsigtede Maade, maatte man dog ansee det sandsynligt, at disse Hindringer vilde kunne fjernes, naar Sagen under Ledelse af en dertil nedsat Commission gjordes til Gjenstand for fornyet Forhandling med de vedkommende Parter og det navnlig derved gjordes dem klart, at den hidtil bestaaende Tilstand ikke kunde vedblive, men maatte afløses af en med Lovgivningens almindelige Forrifter stemmende Ordning. Ministeriet overdrog derfor under 4de Mai 1863 Amtmanden over Frederiksborg Amt, Kammerherre Grev Schulin, Etatsraad, Borgermester Dirik i Helsingør og Justitsraad, Birkedommer Quistgaard i Fredensborg, at sammentræde i en saadan Commission, for efter en nøiagtig Undersøgelse af samtlige Forhold at forhandle med begge Parter, navnlig ved Møder saavel med vedkommende Communalbestyrelse og Sogneforstanderskab som med de statteydende Indvaanere af Kjøbstaden og Landsbyen, angaaende denne sidste Ind-